

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN
VOORZITTER VAN DE EERSTE KAMER

ARREST

nr. S/2012/0072 van 16 april 2012
in de zaak 1011/0891/SA/1/0834

In zake:

mevrouw [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Bram VANDROMME
kantoor houdende te 8500 Kortrijk, Walle 113
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

vertegenwoordigd door:
mevrouw [REDACTED]

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 17 juni 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 19 mei 2011.

Met dit besluit heeft de deputatie het administratief beroep van de verzoekende partij en van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zomergem van 14 februari 2011 ontvankelijk maar ongegrond verklaard.

De deputatie heeft aan de nv [REDACTED] een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het bouwen van een showroom met bureelgedeelte en regularisatie van bestaande steenslagverharding.

Het betreft een perceel gelegen te [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota met betrekking tot de vordering tot schorsing ingediend en een afschrift van het administratief dossier neergelegd.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 14 november 2011, waarop de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Eddy STORMS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bram VANDROMME, die verschijnt voor de verzoekende partij, en mevrouw ■■■■■, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

III. FEITEN

Op 3 december 2010 (datum van het ontvangstbewijs) dient de nv ■■■■■ bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zomergem een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“bouwen showroom met bureelgedeelte – regularisatie van bestaande steenslagverharding”*.

Het perceel is, zo blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 24 maart 1978 vastgestelde gewestplan ‘Eeklo-Aalter’, gelegen in woongebied met landelijk karakter.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Het bestaande bedrijf, dat gelegen is op het naastliggende perceel, ligt binnen de grenzen van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “zonevrije bedrijven 2e fase”, dat de verwerende partij op 21 september 2006 heeft goedgekeurd.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 13 december 2010 tot en met 11 januari 2011, wordt één bezwaarschrift ingediend, door de verzoekende partij.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar brengt op 11 februari 2011 een ongunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zomergem verleent op 14 februari 2011 een stedenbouwkundige vergunning aan de aanvrager en overweegt daarbij:

“ ...

Het college van burgemeester en schepenen sluit zich niet aan bij het advies van de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar en verwijst naar het standpunt van het college van 20 september 2010 dat ingenomen werd over het voorontwerp (zie volledig standpunt onder ‘historiek’). Hierbij had het college reeds haar voorwaardelijk akkoord verleend, mits voldaan werd aan bepaalde voorwaarden. Na een eerste bespreking van

de voorliggende aanvraag op het college van 24 januari 2011 werden door het college nog bijkomende aanpassingen en verduidelijkingen opgevraagd bij de bouwheer. Hierop werd door de bouwheer een aanvulling verleend waaruit blijkt:

° dat de bufferzones zullen uitgebreid worden van de voorzien 2m tot 5m. Een nieuw inplantingsplan (vernieuwde plan 01/03 d.d. 31/01/2011) werden hiertoe ingediend.

° Dat het bedrijf in overleg met de bevoegde overheden bereid is naar een oplossing te zoeken voor de bouwmaterialen die aan de overzijde illegaal in het groengebied gelegen zijn.

° Dat het bedrijf garandeert dat verdere uitbreiding van het bedrijf achter de aanpalende woningen verlaten wordt, dat het enkel de bedoeling is om er nog maximum 2 landelijke woningen op minstens 10m van de aanpalende perceelsgrenzen te bouwen.

Het college stelt dat aan de gestelde voorwaarden voldaan werd. Inzake de bouwmaterialen aan de overzijde wordt opgelegd dat de bouwheer in de maand maart een concreet voorstel van oplossing dient voor te leggen aan het college.

Inzake het ingediende bezwaar wordt door het college volgend standpunt ingenomen:

Nog aan te vullen

Het college oordeelt dat de aanvraag in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening.

...

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 11 maart 2011 en de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar op 3 maart 2011 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van 11 mei 2011 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de verwerende partij om het beroep in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren, met als motivering:

“ ...

De juridische aspecten

De aanvraag is niet in overeenstemming met de voorschriften van het geldend gewestplan, zoals hoger omschreven.

In het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (RUP) 'zonevreemde bedrijven 2^e fase', goedgekeurd door de deputatie op 21 september 2006, werd onderhavig bedrijf herbestemd tot 'ambachtelijke zone' (zone voor gebouwen en activiteiten in functie van ambachtelijke bedrijvigheid). In het RUP werd o.a. voorzien dat het bedrijfsgebouw (de loods van 1.000 m²) nog kan uitbreiden tot maximum 1.560 m², alsook dat de bedrijfswoning zowel voor- als achteraan kan uitbreiden met kantoren.

Hoewel 'ambacht en kleinbedrijf een functie is die niet a priori verboden is in een woongebied met landelijk karakter, dient hier geoordeeld dat het bedrijf, dat door huidige aanvraag bijna in omvang verdubbeld wordt, niet thuishoort in een woongebied met landelijk karakter, maar dient verwezen naar een geëigende zone.

2.7.4 De goede ruimtelijke ordening

Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State moet de overheid bij de beoordeling van de goede plaatselijke ordening in de eerste plaats in concreto nagaan of de bouwaanvraag verenigbaar is met de ordening van de onmiddellijke omgeving.

De aanvraag heeft betrekking op een groothandel in bouwmaterialen die, zoals hierboven uiteengezet, via het RUP 'zonevreemde bedrijven 2^e fase' in een ambachtelijke zone is komen te liggen, tezamen met het rechts aanpalende bedrijf [REDACTED]. In dit RUP werd voorzien dat de bedrijfsgebouwen op het eigen terrein kunnen uitbreiden.

In huidige aanvraag breiden de gebouwen niet uit binnen de hiervoor voorziene zone, maar op een buiten het RUP gelegen terrein dat ook eigendom van de aanvrager is.

Vanuit het oogpunt van een duurzaam ruimtegebruik is deze ontwikkeling niet toelaatbaar, de bedrijfsgebouwen moeten compact ingeplant en gebundeld worden binnen de hiertoe in het RUP aangeduide zones.

Extra bezwarend is bovendien dat de toonzaal/bureelruimte niet aan de straatzijde ingeplant wordt, maar in 'tweede bouwzone', onmiddellijk achter het kadastrale perceel nr. 467/e dat op heden nog onbebouwd is maar verkaveld werd voor woningbouw, en schuin achter de bestaande woning nr. 57 op het kadastrale perceel nr. 467/b (geen eigendom van de aanvrager).

Het lijkt geen twijfel dat het oprichten van een toonzaal/bureelruimte van 784 m² groot en 4,50 m hoog, die bovendien een ondergronds gedeelte bevat welke ook grotendeels als toonzaal zal gebruikt worden, de residentiële woonfunctie van de voorliggende percelen in ernstige mate verstoort (visuele hinder door de omvang van het gebouw, het aantrekken van heel wat bezoekers hetgeen toch de bedoeling is van een showroom, ...) en niet passend is in het landelijk karakter' dat het gewestplan hier voor ogen heeft.

Uit het bovenvermelde dient geconcludeerd dat de aanvraag strijdig is met de goede plaatselijke ordening en zowel omwille van legaliteits- als opportuniteitsoverwegingen dient geweigerd te worden.

...

Na de hoorzitting van 10 mei 2011 beslist de verwerende partij op 19 mei 2011 om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen. De verwerende partij overweegt daarbij:

“ ...

De juridische aspecten

De aanvraag is in overeenstemming met de voorschriften van het geldend gewestplan, zoals hoger omschreven. 'Ambacht en kleinbedrijf' vormt immers een functie die principieel verenigbaar is binnen een woongebied met landelijk karakter, voor zover deze aanvaardbaar is binnen de specifieke omgeving. Hier wordt verder op ingegaan.

2.7.4 De goede ruimtelijke ordening

Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State moet de overheid bij de beoordeling van de goede plaatselijke ordening in de eerste plaats in concreto nagaan of de bouwaanvraag verenigbaar is met de ordening van de onmiddellijke omgeving.

De aanvraag heeft betrekking op een groothandel in bouwmaterialen die, zoals hierboven uiteengezet, via het RUP 'zonevrije bedrijven 2^e fase' in een ambachtelijke zone is komen te liggen, tezamen met het rechts aanpalende bedrijf [REDACTED]. In dit RUP werd voorzien dat de bedrijfsgebouwen op het eigen terrein kunnen uitbreiden.

In huidige aanvraag breiden de gebouwen niet uit binnen de hiervoor voorziene zone, maar op een buiten het RUP gelegen terrein dat ook eigendom van de aanvrager is, en bij het bedrijf aansluit. Dit gegeven hoeft niet te betekenen wat hier een ruimtelijke wanorde ontstaat, wel integendeel: deze ontwikkeling resulteert nog steeds in een vrij compact geheel binnen geëigende zone en op voldoende ruime afstanden t.o.v. de perceels- en zonegrenzen.

Door de voorgestelde inplantingswijze blijft vooraan op het terrein nog voldoende circulatieruimte aanwezig, waardoor de kans op verdere aantasting van het achterliggend gebied vrij beperkt is.

Op 13 mei 2008 werd een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het bouwen van een toonzaal met bijhorende conciërgewoning op het perceel nr. [REDACTED], welke niet werd uitgevoerd en intussen vervallen is. Ruimtelijk is de situatie evenwel nog steeds ongewijzigd zodat er geen redenen zijn waarom in 2008 het gevraagde wel aanvaardbaar was op deze plek en dit nu niet meer het geval zou zijn.

Gelet op de schaal van het bedrijf kan bezwaarlijk verwacht worden dat hier een dynamiek zal ontstaan die de draagkracht van deze omgeving zal overstijgen. Het ruimtelijk functioneren van deze omgeving komt niet in het gedrang.

Het standpunt van het college van burgemeester en schepenen wordt bijgetreden dat de nieuwbouw dienst zal doen als toonzaal waardoor de (geluids-)hinder beperkt zal blijven. Er vindt geen bedrijvigheid plaats in het gebouw. Door de groenbuffer die zal aangelegd worden zal de geluidshinder en visuele hinder beperkt blijven.

...

Stedenbouwkundige vergunning wordt verleend volgens ingediend plan onder volgende voorwaarden:

- Inzake de bouwmaterialen aan de overzijde dient door de bouwheer tegen uiterlijk 1 juli 2011 een concreet voorstel van oplossing voorgelegd te worden aan het college.

- Voor de aanleg van de bufferzones rond het volledige bedrijf dient een gedetailleerd groenaanlegplan ter goedkeuring voorgelegd te worden aan het college. De werken mogen pas starten na goedkeuring van het groenaanlegplan. Het groenaanlegplan dient effectief aangelegd te worden in het eerstvolgende plantseizoen na beëindiging van de werken.

Het advies van de brandweer dient integraal nageleefd te worden.

...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De verwerende partij heeft de bestreden beslissing met een op 30 mei 2011 ter post aangetekende zending betekend aan de verzoekende partij, die dus tijdig beroep heeft ingesteld per aangetekend schrijven van 17 juni 2011.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

Om als derde belanghebbende bij de Raad een beroep te kunnen instellen, vereist artikel 4.8.16, §1, eerste lid 3° VCRO dat een verzoekende partij, als natuurlijke persoon of als rechtspersoon, rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing. Artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO vereist derhalve niet dat het bestaan van deze hinder of nadelen absoluut zeker is.

Wel zal de verzoekende partij het mogelijk bestaan van deze hinder of nadelen voldoende waarschijnlijk moeten maken, de aard en de omvang ervan voldoende concreet moeten omschrijven en tegelijkertijd zal de verzoekende partij moeten aantonen dat er een rechtstreeks of onrechtstreeks causaal verband kan bestaan tussen de uitvoering of de realisatie van de vergunningsbeslissing en de hinder of nadelen die zij ondervindt of zal ondervinden. In voorkomend geval zal de verzoekende partij beschikken over het rechtens vereiste belang om conform artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO een beroep in te stellen bij de Raad.

De Raad oordeelt dat de verzoekende partij in het onderdeel 'belang' van haar verzoekschrift voldoende aannemelijk maakt dat zij hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing, meer bepaald de door de verzoekende partij aangevoerde mogelijke overlast omwille van verkeershinder, esthetische schade en waardevermindering van haar woning en grond. Het valt dan ook niet te betwisten dat er een causaal verband bestaat met de realisatie van de werken die door de bestreden beslissing worden vergund.

De door de verzoekende partij opgesomde mogelijke hinder en nadelen zijn voldoende persoonlijk, direct en actueel. Zij beschikt dan ook over het rechtens vereiste belang, zoals bepaald in artikel 4.8.16 §1, eerste lid, 3° VCRO.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Uit de samenlezing van de artikelen 4.8.13 VCRO en 4.8.16, §3, derde lid VCRO moet worden afgeleid dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan worden geschorst ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én wanneer hiertoe redenen voorhanden zijn.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat zij meent te lijden, als volgt:

“ ...

Verzoekende partij zal bijzonder veel hinder ervaren door de exploitatie van de aanvrager en deze hinder zal door de komst van de nieuwe uitbreiding onaanvaardbaar zijn.

De uitbreiding van de exploitatieruimte bij huidige aanvraag impliceert ook onmiskenbaar een uitbreiding van zijn exploitatie zelf. Bovendien komt op deze manier de exploitatie nog dichterbij de woning van verzoekende partij.

De aanvraag overschrijdt de ruimtelijke draagkracht van de onmiddellijke omgeving ernstig.

De woning van verzoekende partij werd er vele jaren geleden opgericht omwille van het rustig karakter van de omgeving. Door de voortdurende uitbreidingen van de vergunninghouder is dit rustig en groene karakter van de omgeving omgetoverd in een bedrijventerrein, waarbij uit de exploitatie op constante wijze hinder wordt veroorzaakt.

Verzoekende partij wordt 's morgens gewekt door het bulderend geluid van manoeuvrerende vrachtwagens en vallende stenen. Er wordt constant geladen en gelost met bouwmaterialen.

Een verdere uitbreiding van dit bedrijf, met nota bene een toonzaal die de komst van particulieren en professionelen moet genereren naar het bedrijf, zal bijkomend voor veel overlast zorgen. Verkeershinder zal geen uitzondering zijn. Dit ook gelet op de vele verhardingen die worden aangevraagd met bijhorende parkeerplaatsen.

Daarnaast lijdt verzoekende partij ook bijkomende visuele hinder en esthetische schade.

Het betreft immers een grote toonzaal van maar liefst 3500 m³ en 4 a 5 meter hoog. Deze toonzaal wordt dan nog eens opgericht in een soort "tweede bouwlijn", zijnde aan de achterkant van de onmiddellijk omwonenden, waaronder verzoekende partij.

Ook dealt door de komst van dergelijk grote toonzaal en door de verdere uitbreiding van het bedrijf (zelfs in woongebied) de waarde van de woning en grond van verzoekende partij zienderogen. De geplande uitbreiding, waarbij de exploitatieruimte van de aanvrager bijna dan verdubbeld wordt, is volstrekt onaanvaardbaar gelet op de onmiddellijke omgeving ervan.

*3. Deze nadelen zijn ook **moeilijk te herstellen**, nu het oprichten van dergelijke loodsconstructies niet veel tijd in beslag nemen en aldus de gewone venietigingsprocedure geen voldoende soelaas kan bieden.*

Bovendien neemt de vernietigingsprocedure toch een aanzienlijke tijd in beslag.

Zodoende is er wel degelijk sprake van een moeilijk te herstellen nadeel.

...”

De verwerende partij antwoordt hierop:

“ ...

Verzoekster beweert een MTHEN te zullen lijden ten gevolge van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Verzoekster beperkt zich evenwel tot loutere algemene stellingen dat er geluidsoverlast is en er visuele hinder zal zijn.

Deze beweringen worden niet met enig concreet bewijs aangetoond.

Er dient dienvolgens te worden geoordeeld dat er geen persoonlijk MTHEN is aangetoond en de vordering tot schorsing dient te worden afgewezen.

...”

Beoordeling door de Raad

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever er op dat het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat dit begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in diezelfde zin mag worden begrepen (*Parl. St. VI. Parl*, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627). Opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing door de Raad zou kunnen bevolen worden, moet de verzoekende partij doen blijken van een ernstig nadeel dat moeilijk te herstellen en bovendien persoonlijk is.

Een verzoekende partij mag zich in haar uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel concrete en precieze gegevens aanreiken waaruit enerzijds de ernst van het nadeel blijkt dat zij ondergaat of dreigt te ondergaan, hetgeen betekent dat zij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen over de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan berokkenen, en waaruit anderzijds het moeilijk te herstellen karakter van het nadeel blijkt. Bij de beoordeling van de ernst en het moeilijk te herstellen karakter van de ingeroepen nadelen kan de Raad bovendien alleen rekening houden met wat in dat verband in het verzoekschrift wordt aangevoerd en met de bij dat verzoekschrift gevoegde documenten.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat een deel van de werken waarvoor de bestreden stedenbouwkundige vergunning verleend is, betrekking heeft op het regulariseren van bestaande steenslagverharding.

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, die bedoeld is om een moeilijk te herstellen ernstig nadeel gericht te voorkomen, is zonder enig nut voor dit deel van de bestreden beslissing.

De door de verzoekende partij aangevoerde nadelen in verband met de steenslagverharding, die reeds aangelegd is, kunnen immers niet meer worden voorkomen door de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de door de bestreden beslissing vergunde klinkerverharding en bouw van een showroom met bureelgedeelte, oordeelt de Raad dat de verzoekende partij nalaat voldoende concrete en precieze gegevens bij te brengen die de Raad zouden moeten toelaten om de ernst

van de ingeroepen nadelen, meer specifiek de beweerde overschrijding van de ruimtelijke draagkracht van de onmiddellijke omgeving door de verstoring van de rust en de hinder, te onderzoeken en vervolgens te beoordelen.

De verzoekende partij legt met betrekking tot de moeilijk te herstellen ernstige nadelen, die zij meent te lijden door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, immers geen enkel document neer.

Daarenboven voert de verzoekende partij aan hinder te zullen lijden omwille van de bestaande bedrijfsactiviteit en/of toekomstige exploitatie van het bedrijf. Dit heeft evenwel geen causaal verband met de werken die de bestreden beslissing vergunt.

De door de verzoekende partij beweerde hinder (zoals het bulderend geluid van manoeuvrerende vrachtwagens en van vallende stenen) is immers het gevolg van de exploitatie van het bedrijf en niet van de bestreden stedenbouwkundige vergunningsbeslissing, die overigens betrekking heeft op een showroom met een bureelgedeelte.

Het causaal verband dat noodzakelijk is om de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te schorsen ontbreekt volledig.

De verzoekende partij toont helemaal niet, laat staan in concreto, aan dat de aanleg van de klinkerverharding en de bouw van een showroom met bureelgedeelte de beweerde huidige hinderlijke exploitatie van een groothandel in bouwmaterialen, zoals in casu door de titularis van de bestreden vergunning, nog verergert.

De Raad oordeelt dan ook dat de verzoekende partij eveneens nalaat om voldoende concrete en precieze gegevens bij te brengen die de Raad moeten toelaten om de ernst en het persoonlijk karakter van de door de verzoekende partij beweerde verkeershinder door de uitbreiding van het bedrijf van de titularis van de bestreden vergunning, en de bijhorende parkeerplaatsen, te onderzoeken en vervolgens te beoordelen.

Bij gebrek aan meer gegevens, waarbij de Raad, zoals reeds gesteld, alleen rekening kan houden met hetgeen in het verzoekschrift wordt aangevoerd en met de bij dat verzoekschrift gevoegde documenten, is het ingeroepen nadeel dan ook niet, minstens onvoldoende, ernstig.

De verzoekende partij roept ten slotte ook nog visuele hinder en esthetische schade in.

In het verzoekschrift is desbetreffend wel (maar alleen) een luchtfoto opgenomen, die echter niet concreet het zicht verduidelijkt vanuit de eigendom van de verzoekende partij op het perceel waarvoor de bestreden vergunning is verleend.

De Raad kan op basis van dit beperkte gegeven niet oordelen of de verzoekende partij al dan niet visuele hinder en esthetische schade zal ondervinden door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven is, zelfs op de luchtfoto, te zien dat tussen de woning van de verzoekende partij en het perceel waarvoor de bestreden vergunning is verleend, twee andere woningen staan en er tevens groenbuffering is.

De verzoekende partij toont dan ook helemaal niet aan in welke mate de oprichting *“in een soort ‘tweede bouwlijn’”* van de door de bestreden beslissing vergunde gebouwen visuele hinder teweegbrengt die als ernstig nadeel kan worden beschouwd.

Ten slotte oordeelt de Raad dat de verzoekende partij geen enkel concreet gegeven bijbrengt met betrekking tot de door haar ingeroepen waardevermindering van haar woning en grond, zodat ook dit niet als een ernstig nadeel kan worden beschouwd, temeer omdat dit een financieel nadeel is dat principieel herstelbaar is. De verzoekende partij toont desbetreffend het tegendeel niet aan.

De verzoekende partij brengt geen afdoende concrete en precieze gegevens bij die aannemelijk maken dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden vergunning haar een ernstig nadeel kan berokkenen en het is dan ook niet nodig om na te gaan of de ingeroepen nadelen moeilijk te herstellen zijn.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 4.8.13 VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Redenen die de schorsing rechtvaardigen

Aangezien in het vorige onderdeel wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoende aannemelijk maakt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek van de redenen die de schorsing van de bestreden beslissing kunnen rechtvaardigen niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing ten gronde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 16 april 2012, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, eerste kamer, samengesteld uit:

Eddy STORMS, voorzitter van de eerste kamer,

met bijstand van

Heidi HUANG, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,

Heidi HUANG

Eddy STORMS